

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Milana Procházky a soudců Mgr. Karla Černína, Ph.D., a JUDr. Ing. Venduly Sochorové ve věci

žalobce: **M. S.**

zastoupen advokátkou JUDr. Bc. Marcelou Oškrdovou
sídlem Národní 416/37, Praha

proti
žalovanému: **Nejvyšší státní zastupitelství**
sídlem Jezuitská 585/4, Brno

o žalobě proti nečinnosti žalovaného v řízení o vyřízení žádosti o informace

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se včas podanou žalobou doručenu Krajskému soudu v Brně dne 23. 9. 2020 domáhal ochrany před nečinností žalovaného a požadoval uložení povinnosti žalovanému vydat rozhodnutí ohledně bodu 4. jeho žádosti o informace, kterou žalobce podal dne 17. 7. 2020, jež je vedena žalovaným pod sp. zn. 1 SIN 61/2020. Žalovaný částečně bod 4. této žádosti vyřídil rozhodnutím ze dne 31. 7. 2020, č. j. 1 SIN 61/2020-6, žalobce však byl nespokojený s odpovědí. Podal proti způsobu vyřízení této části žádosti stížnost dle § 16a odst. 1 písm. c) zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím (dále jen „InfZ“), o které Úřad pro ochranu osobních údajů, jakožto nadřízený orgán rozhodl dle § 16a odst. 6 písm. b) téhož zákona tak, že výrokem II. rozhodnutí ze dne 4. 9. 2020, č. j. UOOU-03591/20-2, přikázal žalovanému, aby ve lhůtě 15 dnů od doručení tohoto rozhodnutí vyřídil bod 4. žádosti o informace. Rozhodnutí mu bylo doručeno dne 7. 9. 2020. Jelikož žalovaný žádost ve lhůtě nevyřídil, stal se dle žalobce nečinným, a proto se obrátil na soud s žalobou.

II. Vyjádření žalovaného

2. V písemném vyjádření k žalobě žalovaný shrnul dosavadní průběh předmětného správního řízení. Je přesvědčen, že v této věci nikdy nenastala žalobcem tvrzená nečinnost. Tvrdí, že již prvotním rozhodnutím byla odmítnuta celá žádost, včetně bodu 4., kromě části poskytnuté informace u tohoto bodu. Pod bodem 4. tedy nezůstalo nic nevyřízeno, ačkoliv Úřad pro ochranu osobních údajů na toto nahlížel jinak. Žalovaný nicméně po vrácení věci, jak mu bylo uloženo, o bodu 4. žádosti rozhodl znovu dne 29. 9. 2020 pod č. j. 1 SIN 61/2020-23, tak že celou žádost odmítl, což potvrdil i nadřízený orgán dne 11. 12. 2020. Žalovaný si je vědom, že bylo rozhodnuto sice po lhůtě, vzhledem k předchozímu zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost však považoval za důležité jej detailně zdůvodnit. Zároveň žalobce podává řadu jiných žádostí o informace, na něž musí žalovaný reagovat. Ani žaloba ani stížnost ze stejného dne nemohly přispět k ukončení nečinnosti žalovaného, neboť rozhodl sám, aniž by o těchto úkonech věděl. Žalovaný má ostatně za to, že nedošlo k bezvýslednému vyčerpání prostředků stanovených k ochraně proti nečinnosti, a proto navrhoval žalobu odmítnout, případně zamítnout, jelikož jeho nečinnost nelze nyní v žádném ohledu dovodit.

III. Posouzení věci krajským soudem

3. Žaloba byla podána včas [§ 80 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen “s. ř. s.”)], osobou k tomu oprávněnou. Soud ve věci rozhodl a bez nařízení jednání za splnění podmínek vyplývajících z ust. § 51 odst. 1 s. ř. s.
4. Podle § 79 odst. 1 s. ř. s. *se může ten, kdo bezvýsledně vyčerpал prostředky, které procesní předpis platný pro řízení u správního orgánu stanoví k jeho ochraně proti nečinnosti správního orgánu, žalobou domáhat, aby soud uložil správnímu orgánu povinnost vydat rozhodnutí ve věci samé nebo osvědčení.*
5. Podle § 16a odst. 1 InfZ *stížnost na postup při vyřizování žádosti o informace může podat žadatel, a) který nesouhlasí s vyřízením žádosti způsobem uvedeným v § 6, b) kterému po uplynutí lhůty podle § 14 odst. 5 písm. d) nebo § 14 odst. 7 nebyla poskytnuta informace nebo předložena konečná licenční nabídka a nebylo vydáno rozhodnutí o odmítnutí žádosti, c) kterému byla informace poskytnuta částečně, aniž bylo o zbytku žádosti vydáno rozhodnutí o odmítnutí, nebo d) který nesouhlasí s výší úhrady sdělené podle § 17 odst. 3 nebo s výší odměny podle § 14a odst. 2, požadovanými v souvislosti s poskytováním informací.*

6. Z uvedeného vyplývá, že mezi základní podmínky přípustnosti žaloby na ochranu proti nečinnosti patří bezvýsledné vyčerpání prostředků, které má žalobce k dispozici k ochraně či nápravě v předcházejícím správním řízení. Uvedený požadavek vychází z celkové koncepce správního soudnictví, která je založena na subsidiaritě ochrany veřejných subjektivních práv fyzických a právnických osob ve správním soudnictví oproti ochraně, která je těmto právům poskytována v rámci veřejné správy. Před použitím některé z žalob ve správním soudnictví je tedy nutné vždy vyčerpat řádné opravné prostředky či jiné procesní prostředky nápravy, které jsou k dispozici v řízení před správním orgánem. Není-li tato podmínka splněna již k okamžiku podání žaloby, jedná se o žalobu nepřipustnou, kterou soud odmítne dle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. K případnému dodatečnému splnění podmínky v průběhu řízení před soudem nelze přihlížet. Totiž pouze ten, kdo před podáním žaloby podal žádost o uplatnění opatření proti nečinnosti a zároveň jeho žádosti nebylo ve lhůtě vyhověno, vyčerpal tento prostředek bezvýsledně (srovnej rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 5. 2016, č. j. 5 As 9/2015 - 59, publ. pod č. 3409/2016 Sb. NSS).
7. V případě žádosti o informace je takovým prostředkem k ochraně před nečinností právě stížnost dle § 16a odst. 1 InfZ. Nejvyšší správní soud ve svém rozhodnutí ze dne 29. 10. 2009, č. j. 4 Ans 4/2009 - 86, vyjádřil, že stížnost slouží k pokrytí případů, kdy povinný subjekt vůbec v zákonné lhůtě na podanou žádost nereagoval či kdy poskytl pouze část informací (popř. informace, jichž se žadatel nedožadoval) a ke zbytku (obsahu) žádosti se nevyjádřil (tedy nevydal rozhodnutí o odmítnutí žádosti). Proto je třeba považovat tento prostředek za procesní nástroj ochrany žadatele o informace v případě nečinnosti povinného subjektu, tedy v případě, kdy povinný subjekt v zákonné lhůtě neposkytne požadované informace, ani nevydá negativní rozhodnutí, popř. svým postupem nevyčerpá celý předmět podané žádosti o poskytnutí informací. Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu ve svém usnesení ze dne 20. 11. 2018, č. j. 5 As 18/2017 - 40 dále konstatoval, že stížnosti dle § 16a odst. 1 písm. b) a c) InfZ je třeba co do důvodu jejich podání a režimu vyřízení považovat za totožné, liší se pouze rozsahem nečinnosti správního orgánu. A proto se jejich prostřednictvím může žadatel domáhat vyřízení celého obsahu žádosti. Oba tyto typy stížnosti jsou prostředkem ochrany před nečinností.
8. V dané věci žalovaný o žádosti rozhodl dne 31. 7. 2020, přičemž žalobce podal proti jeho rozhodnutí dne 4. 8. 2020 stížnost dle § 16a odst. 1 písm. c), jelikož poskytnutí informace ohledně bodu 4. žádosti nepovažoval za úplné. Dle výše uvedeného je na věc nutno nahlížet tak, že tímto se v podstatě domáhal odstranění nečinnosti v části jeho žádosti. Nadřízený orgán rozhodnutím ze dne 4. 9. 2020 přikázal žalobci bod 4. žádosti ve lhůtě 15 dnů od doručení rozhodnutí vyřídit. Žalovanému bylo rozhodnutí doručeno 7. 9. 2020, poslední den lhůty pro vyřízení žádosti byl tedy den 22. 9. 2020, žalovaný však tuto lhůtu nechal marně uplynout a o věci nerozhodl. K bezdůvodnému vyčerpání prostředku ochrany před nečinností tedy došlo tím, že nadřízený orgán na základě včasné stížnosti dle písm. c) přikázal žalovanému vyřídit bod 4. žádosti, ať už tím, že požadované informace poskytne nebo tím, že žádost odmítne, žalovaný však ve stanovené lhůtě nekonal, a proto byl od 23. 9. 2020 nečinný. Domněnka žalovaného, že nedošlo k bezvýslednému vyčerpání prostředků, neboť druhou stížnost, tentokrát podanou po uplynutí lhůty pro rozhodnutí dle písm. b), žalobce podal ve stejný den jako žalobu, tedy nečekal na její vyřízení a ihned se obrátil na soud, je mylná. Již podání první stížnosti dle písm. c) je nutné považovat za bezvýsledné vyčerpání prostředku ochrany před nečinností, přičemž žalovaný do 23. 9. 2020 o žádosti nerozhodl, ačkoliv mu to nadřízený orgán na základě

této stížnosti nařídil. K tomu srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 1. 2020, č. j. 1 As 325/2019 - 28. Žalobce tedy bezvysledně vyčerpal prostředky k ochraně proti nečinnosti nacházející se uvnitř správního řízení. Krajský soud tak dospěl na základě uvedených skutečností a úvah k dílčímu závěru, že žaloba je meritorně projednatelná.

9. Jak soud výše dovodil, žalovaný byl v době podání žaloby nečinný. Soud však dle § 81 odst. 1 s. ř. s. rozhoduje na základě skutkového stavu zjištěného ke dni svého rozhodnutí. Pro rozhodnutí ve věci je tedy podstatné posoudit, zda nečinnost žalovaného stále trvá či nikoliv. Soud přitom dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
10. V rámci předmětného řízení došlo totiž k vydání rozhodnutí o odmítnutí celé žádosti o informace ze dne 17. 7. 2020 ve všech 5 částech, tedy i ohledně bodu 4. žádosti. To žalovaný učinil rozhodnutím ze dne 29. 9. 2020, č. j. 1 SIN 61/2020-23, které bylo žalobci doručeno dne 1. 10. 2020. Proti tomu žalobce brojil dne 16. 10. 2020 blanketním odvoláním, které nedoplnil ani po výzvě. Rozhodnutím ze dne 11. 12. 2020 Úřad pro ochranu osobních údajů odvolání zamítl a rozhodnutí žalovaného potvrdil. Rozhodnutí nabylo právní moci dne 14. 12. 2020. Tím došlo ke skončení předmětného řízení. K tomu soud uzavírá, že tak nastala situace, kdy žalovaný po podání žaloby vydal žalobci požadované rozhodnutí.
11. K tomu soud dodává, že žalovaný rozhodnutí vydal několik dní poté, co mu uběhla lhůta pro jeho vydání. Nutno přisvědčit žalovanému, že tak učinil bez ingerence žalobce. Stalo se tak, aniž by věděl, že žalobce dne 23. 9. 2020 podal žalobu a zároveň i stížnost dle § 16a odst. 1 písm. b) InfZ. O podání stížnosti se žalovaný dozvěděl až v den vydání svého rozhodnutí, díky jejímu postoupení od nadřízeného orgánu, jelikož žalobce stížnost chybně podal u něj namísto u žalovaného. O podání žaloby se dozvěděl ještě později. Ostatně to pro posouzení věci není relevantní. Rozhodující je, že požadované rozhodnutí bylo vydáno ještě dříve, než soud přistoupil k projednání věci.
12. Jelikož žalobce (ačkoli mu byla známa skutečnost, že napadené rozhodnutí bylo vydáno) žalobu zpět nevzal, soud byl povinen o věci meritorně rozhodnout. Podle konstantní judikatury soudů rozhodujících ve správním soudnictví je za uvedených skutkových okolností (požadované rozhodnutí bylo po podání žaloby vydáno) třeba žalobu zamítnout (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 3. 2010, č. j. 8 Ans 1/2009 - 72, publ. pod č. 2258/2011 Sb. NSS, rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 26. 10. 2007, č. j. 5 Ca 192/2007 - 30, ze dne 30. 1. 2007, č. j. 9 Ca 71/2006 - 62, publ. pod č. 1426/2008 Sb. NSS, či ze dne 20. 4. 2006, č. j. 11 Ca 277/2005 - 32).

IV. Závěr a náklady řízení

13. Na základě uvedených skutečností a úvah soud žalobu neshledal důvodnou, a proto ji dle § 81 odst. 3 s. ř. s. zamítl.
14. Ohledně náhrady nákladů řízení ve vztahu mezi účastníky řízení bylo rozhodnuto postupem ve smyslu ust. § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož platí, že nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce ve věci úspěch neměl (žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta) a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. O nákladech řízení ve vztahu mezi účastníky proto soud rozhodl, jak je uvedeno ve výrocích II. a III. tohoto rozsudku.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 31. května 2021

Mgr. Milan Procházka
předseda senátu